

ХРИСТОС ИЗПИТВА ЧОВЕШКИТЕ СЪРЦА

Дейвид Уилкерсън
16 Февруари 2004

Христос обича църквата Си. Той даде живота Си за нея, и каза, че портите на ада няма да ѝ надделеят. Самия Иисус е крайгълният ѝ камък, а Библията ни казва, че славата и мъдростта Му обитават в нея. На Петдесетница Той изпрати Святия Дух, за да основе църквата и я дари с помазани слуги – пастири, учители, апостоли, пророци и евангелизатори – с цел да я изградят.

Ясно е, че Бог иска да благослови църквата Си, но защо Откровение 2-ра глава рисува толкова страшна картина на Христос, когато се явява на народа Си? Йоан пише, че Иисус идва при църквата с пламтящи очи и гърмящ глас:

“И по средата на седемте светилника – Един, като Човешкия Син... А главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му – като огнен пламък, и краката Му – като лъскав бронз, нажежен в пещ, а гласът Му – като звук от много води. И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни“ (Откровение 1:13-16).

Откровение е завършека на Божието Слово и описва края на всичко, а това е първата картина на Христос там. Защо Иисус изглежда толкова страховито и говори толкова пронизващи думи на църквата Си? Йоан пише, че Христовите думи са остри като меч, който пронизва до мозъка на костите. Спомнете си, че това беше апостола, който положи глава в скута на Иисус, но сега пада по очи: „И когато Го видях, паднах при краката Му като мъртъв“ (1:17).

Самият Господ описва страшното Си идване: „И всичките църкви ще познаят, че Аз съм Този, Който изпитвам вътрешностите и сърцата; и ще дам на всеки от вас според делата му“ (2:23). Истината е, че Христос обича църквата Си и това е причината, поради която я изпитва. Той идва, за да коригира хората Си с любов и да ги изчисти.

Преди всичко Иисус казва на Йоан да не се страхува: „Той сложи дясната Си ръка върху мен и каза: Не се бой, Аз съм Първият и Последният“ (1:17). След това Христос казва по смисъл: „Искам всеки в църквата Ми да знае, че дойдох, за да изпитам вътрешния му човек. И ще го направя с огнен поглед и с гръм, който разстърва душата. Няма да смекча думите си – това, което трябва да кажа, едновременно ще ви пониже и ще ви изцери, но няма да позволя на никое Мое дете да продължи да живее в апатия и слепота. Очите и устата Ми ще пронизат всяка фалшива фасада.“

Христос видя нещо в църквата Си и каза на Йоан да запише думите Му и да ги изпрати до седемте „ангела“ на тези църкви. Тук става дума за служителите Му, които той нарича звезди в ръцете Си (виж 1:16). Той каза на Йоан: „Аз обичам тези слуги. Призовал съм ги и съм ги помазал. Сега ти трябва да им предадеш думите Ми“.

Като пастир, аз се чудя какво ли е било да отвориш такова писмо от Йоан. „До пастира на църквата в Ню Йорк, така казва Господ относно събранието ти...“ Представете си какво са почувствали седемте служителя. Вземете например пастира в Ефес. Докато чете писмото от Йоан, той разбира, че Христос се радва за църквата му. Господ хвали ефесяните за това, че се трудят здраво, че са търпеливи и имат разбиране. Те мразят злото, стоят твърдо за Христовата кауза и през годините никога не са спирани да вършат добри дела. Пастирът е възхитен от това, което прочита. Мисли си: „Лелее, Господ е доволен от нас. Това е едно похвално писмо.“

Но продължавайки да чете, той стига до следните пронизващи думи: „Но имам това против теб, че си оставил първата си любов“ (2:4). Исус предупреждава пастира: „И така, спомни си откъде си паднал и се покай, и върши първите си дела; ако ли не, ще дойда при теб (скоро) и ще отместя светилника ти от мястото му“ (2:5).

Ефеският пастир трябва да е бил поразен. Той си мисли: „Да се покаем или Той ще премахне свидетелството ни? Какви шокиращи думи. Как е възможно това? Ние сме заветни вярващи. Оправдани сме чрез вяра. Щедри, любящи и загрижени сме. А сега трябва да се върнем назад и да бъдем каквито бяхме отначало? Какво означава това? Как може това да са думи на Исус? Как въобще да прочета това писмо на събранието си?“

Помнете, че тези думи са насочени към благочестиво събрание. Което означава, че това трябва да е бил много сериозен проблем в Господните очи. В противен случай, защо би говорил толкова изпитателно на един толкова блестящ пример за църква? Той каза на пастира: „Първата ви любов към Мен не е онова, което беше преди. Вие пренебрегвате общението с Мен. Сега се покайте.“ Исус казва ясно, че става дума за присъствието Му. Да, ефесяните се бяха трудили прилежно във вършенето на добри дела, но вече не бяха близки с Господ.

В следващата глава, Христос обобщава посланието Си към седемте пастира и събранията им. Думите Му казват: „Ето, стоя на вратата и чукам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той – с Мен“ (3:20). Много често християните не отварят вратата на сърцето си за Исус. Когато Той почука, те дори не са въщи. Вместо това са оставили бележка на вратата, на която пише: „Скъпи Господи, излязох, за да служа в болницата, след това в затвора. Ще се видим в църквата.“

Много църкви днес вършат страшно много добри, милосърдни неща в името на Христос. Те имат програми за почти всяка човешка нужда. А събранията им живеят чист, праведен живот и внимателно избягват греха. Но нещо се е променило в тях. Преди тези вярващи са били посветени на общението си с Исус. Не е имало дори един единствен ден без да прекарат време насаме с Него. Но сега нещата са различни. Всичко, което Му предлагат, е бърз поздрав на път за работа. Това сериозно отношение ли е към Исус?

Христос приема общението ни с Него толкова сериозно, че би оттеглил единственото, което достига изгубените души – присъствието Си.

Исус ни предупреждава: „Нещо се изгуби в църквата Ми - великото Ми присъствие. Трябва да се върнете към молитвената стаичка и отново да вечеряте с Мен. В противен случай ще оттегля присъствието Си от вас. Всичките ви добри дела, проповедите, евангелизаторската работа и даването ви, трябва да произлизат от прекараното време с Мен, да идват от Моята трапеза.“

Църквата в Ефес беше изгубила нещо, което преди притежаваше - присъствието на Христос сред тях. Те бяха започнали да го приемат за даденост и това повлия на служението им. Преди се обичаха и грижеха един за друг, но вече приемаха другите за даденост. Това имаше унищожителен ефект върху работата и добрите им дела. Те бяха толкова заети да служат на хората, че насочиха фокуса си към делата, а не към любовта на Христос. Мощното Му присъствие липсваше.

Исус ги предупреди: „Ако не направите промени, ако не възвърнете глуда си за Мен, ще премахна свидетелството ви. Вече няма да имате никаква власт, когато вършите добрите си дела. Всички те ще бъдат напразни.“

В това виждам прилики със света днес. Някои от най-закоравелите хора, които познавам, са работили в социалните служби, предимно в психиатрични отделения, или пък с изнасилени деца. Тези хора бяха честни, посветени работници, но за тях беше много болезнено да живеят със страданието, с което ежедневно се срещаха. С течение на времето някои от тях се закоравиха.

Същото може да се случи и с християните. Служителите, както и миряните, виждат толкова много болка и грях в хората, на които служат, че могат да се закоравят. Точно това казваше Исус на онези пастири в Ефес: „Преди бяхте толкова нежни с другите. Изпитвахте такава любов към хората и ги слушахте, но сега оглушахте. Седите с тях, но сте се закоравили за виковете им. Служението ви е механично, без живот. Нямам друг избор, освен да оттегля присъствието Си от вас.“

Бил съм в църкви, където Господ е оттеглял присъствието Си за известно време. Там има почти осезаема смърт и суша. Всеки може да ги почувства. Бог говори на тази църква, казвайки: „Ще оставя нещата да охладнеят за известно време. Искам да ви изкарам от летаргията. Искам да видите как е без присъствието Ми.“ Абсолютен ужас е, когато една църква достигне до тази точка. Там няма осъждение от Святия Дух, нищо не може да докосне събранието и младите хора.

Има и друг сериозен страничен ефект, който е, че духовно гладните хора няма да стоят там, където го няма присъствието на Исус. Те отчаяно искат да имат близостта Му, и когато не я усещат, отиват да я търсят на друго място. Аз получавам много писма с това оплакване: „Не мога да намеря жива църква, където има присъствието на Господ.“

Виждам със трагичното връщане към греха на много християни, които са се чувствали по този начин. Те никога не намират църква, така че в крайна сметка си остават вкъщи и гледат проповедниците по телевизията. Никога не получават месо в духовната си диета. Всичко, с което се хранят, е лека храна. С течение на времето, те охладняват. Скоро окончателно напускат църквата. Нехаят за събирането с братята, срещу което предупреждава Евреи (виж Евреи 10:25), и стават напълно безразлични към Христос и присъствието Му.

Казвам ви, Бог няма да слуша никакви извинения от такива хора. Исус може да стане всичко за теб, ако продължаваш да имаш лично взаимоотношение с Него. Няма значение какво е състоянието на църквата ти, ти трябва прилежно да Му даваш от времето си. Трябва да пиеш много от присъствието Му, ако искаш Словото Му да оживее за теб.

В контекста на Откровение 1-3, всеки вярващ трябва да се запита: „Добрите ми дела, изучаването на Библията и служението ми, ограбили ли са ме от времето ми с Исус? Все още ли съм гладен за Него? Или пък съм изгубил нещо?“

Исус изпитва сърцата на хората Си от всяко време поради заплахата от духовна слепота.

Църквите, към които се обръща Исус в Откровение 2-3 глава, бяха седем действителни събрания в Азия. Някои библейски учени вярват, че тези църкви представляват седем епохи от историята на църквата. Не искам да оспорвам тази теологическа гледна точка. Аз просто вярвам, че посланието тук се отнася до християните от всяко поколение. Накратко, Исус изпитва сърцата на хората Си от всяко време. Той е загрижен за всяка духовна слепота, която обхваща църквата Му.

Бог имаше проблем с пет от седемте църкви в този пасаж. Искам да се фокусирам само на три от тях: Ефес, Тиатира и Лаодикия.

Вече видяхме, че проблемът в Ефес беше липсата на близост с Христос. Проблемът в Тиатира беше друг - флиртуването с изкусителните дяволски служения. Представете си реакцията на пастира, когато чете: „До ангела на тиатирската църква пиши: Това казва Божият Син, който има очи като огнен пламък“ (Откровение 2:18). Исус гледаше тази църква през огнените очи на святия Си гняв.

Въпреки това, писмото продължава с похвала: „Зная твоите дела и любовта, и вярата, и служението, и твоето търпение, и че последните ти дела са повече от първите“ (2:19). Христос казва за пореден път: „Познавам делата ти. Знам, че любовта, вярата, служението и търпението ти са по-големи сега, отколкото в началото.“ Най-хубавото е, че Господ им казва: „Знам, че Ме обичате.“ Той не ги порицава, че нямат близост с Него.

Но след това четем следните пронизващи думи: „Но имам против теб това, че търпиш жената Езавел, която нарича себе си пророчица и учи и прилъгва Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено“ (2:20).

Коя точно е споменатата тук Езавел? Исус говори за лъжепастирите. Той укорява пастира в Тиатира, че толерира алчните служители, които съблазняват хората Му: „Ти позволяваш на пълни с похот служители да говорят свободно от амвона ти. Те се представят за ангели на светлината и използват зли измами, за да съблазнят хората Ми.“

Споменаването на Езавел тук означава нещо повече от алчни служители. Тези лъжепастири всъщност кроят планове как да задоволят похотта си. Просто казано, името Езавел е нарицателно за всичко зло и омразно в Господните очи.

Каква смущаваща картина! Това бяха хора, които обичат Господ, посветени Божии мъже и жени. Те постоянстват, дават с вярност и обичат Исус. Как щяха тези вярващи да бъдат привлечени от лъжепророци? Как е възможно да са били съблазнени от зли служители, които Бог презира?

Може да бъдете изненадани, но аз виждам подобни неща да се случват из цялата страна. Вълци, които желаят да ограбят стадото, днес проповядват в църкви, които доскоро бяха известни с посланието си за святост. Когато попитат пастира защо го позволява, той признава: „Тези проповедници привличат тълпите. Хората идват на църква.“ Въпреки това той позволява на лъжепророци да сервират храна от самия Сатана – егоцентричното евангелие на алчността.

Виждате ли противоречието - Исус нарича пастира в Тиатира любящ и добър човек, който обаче толерира служителите на един отвратителен грях; пастири, които величаят човешката плът и служат на похотта си. Те внасят в църквата зли идеи, които водят до измамното чувство за съживление и водят хората до демонични изкушения.

Дълбоко в сърцето си този пастир знае, че евангелието им не е чисто, но не иска да попречи на това тълпите да идват в църквата му. А сега Христос му казва: „Ти толерираш изкушенията на тези вълци и си сляп за това, което причиняват на хората ти. Те идват на събранията на тези проповедници и са водени към унищожение. Започнали са да блудстват и да ядат храна, принесена на идоли, а ти отказваш да ги предупредиш. Призвал съм те, за да бъдеш пастир на овцете Ми, а ти не ги пазиш. Защо толерираш това зло? Защо не издигнеш гласа си?“

Едно от първите задължения на всеки пастир е, да пази амвона чист. Той не може да позволи някой да се изправи на него и да споделя лъжливо слово. Може да ви звучи като контрол, но точно това изисква Бог. Виждате ли, Христос тук не говори за сексуално блудство, а за едно зло робство, за чувствено общение, за това да се предадеш на властта на лъжливо служение и Неговото предупреждение е ясно: „Вие се храните с плътско въодушевление. Това е евангелие, което угажда на плътта, а духовния ви живот е заложен на карта.“

Помнете, че тези, за които говори Исус, не бяха върнали се към греха вярващи, а любящи християни, които бяха готови да дадат всичко, което имат. Но те са привлечени от евангелието на плътта. Те слушат един едва доловим глас, който им нашепва: „Трябва да чуеш този човек, когато говори.“

Във всички евангелия Исус предупреждава за лъжливи пастири, които идват, за да погълнат и измамат мнозина. Въпреки това, аз съм шокиран от липсата на знание сред множествата, които слушат лъжливото им евангелие. Това случвало ли се е на теб? Душата ти храни ли се с някое телевизионно евангелие, което всъщност е демонично? Пиеш ли от посланието на проповедници на просперитета, които предизвикват похот и взимат последните пари на възрастните хора?

Може би си мислиш: „Какво лошо ще стане, ако ги гледам? Не могат да ми навредят, ако ги слушам. А между другото, изглежда така, сякаш всичко е от Господ.“ Не! Ако търпиш злите пастири, това означава, че спиш с демони. Ти прелюбодействаш със злото.

Не ме разбирайте погрешно, тук не говоря за всеки телевизионен евангелизатор. Християните имащи духовно разпознаване, ще видят разликата. Исус говори за такива утвърдени светии, които виждат мотивите на водените от плътта проповедници: „(Те) не са познали дълбочините на Сатана“ (Откровение 2:24). Христос не смекчава думите Си за такива ограбващи парите на хората служители. Той казва: „Те завличат душите до дъното на ада.“ Да, тези проповедници проповядват Христос, но не Христос на славата. Да, те проповядват слово, но не Христовото. Това е евангелие, опетнено с демонски учения.

Господ казва за такива зли пастири: „И Аз ѝ дадох време (на Езавел) да се покае за блудството си, но тя не се покая“ (2:21). Всъщност Той казва: „Бях търпелив с тези лъжепророци и евангелизатори. Предупреждавах ги много пъти. Те имаха достатъчно време да се обърнат от злите си дела. Но отказаха.“

След това Господ отправя следното предупреждение към всеки праведен служител на Словото Си: „Ето, Аз скоро ще я тръшна на легло; и онези, които прелюбодействат с нея, ще хвърля в голяма скръб, освен ако не се покаят от нейните дела; и децата ѝ ще убия с мор“ (2:22-23). Исус не говори просто за лъжепророци, а за всеки, който ги слуша и одобрява. Всички тях ги постига ужасна болест и духовна смърт.

Езекил казва, че такива вярващи извършват „блудство с всеки, който минава“ (Езекил 16:15). С други думи: „Ти тичаш след всички тези лъжеслужители, но те просто те използват и търгуват с теб, като те оставят наранен и духовно мъртъв.“

Накрая Исус насърчава онези, които вярно стоят против служителите на Езавел: „но дръжте онова, което имате, докато дойда“ (2:25). Той казва: „Ти наистина знаеш да различаваш нещата. Няма да допуснеш да бъдеш разлюлян от всеки вятър и докринална вълна. Така че, засега просто продължавай. Не позволявай да те измамат. Това е всичко, което искам. Няма да те натоваря с друго бреме до връщането си“ (виж 2:24).

Не бих искал да съм лаодикийския пастир, който отвори писмото си от Исус.

Исус няма нито една похвала за църквата в Лаодикия. Вместо това, онзи пастир чете: „Зная твоите дела, че не си нито студен, нито горещ. О, да беше или студен, или горещ! А така, защото си хладък – нито студен, нито горещ – ще те изплюя от устата Си“ (Откровение 3:15-16). Какви ужасни думи от Господ. Моят въпрос е, как може една цяла църква да изпадне в такова опасно състояние? Как може всички да са толкова духовно заслепени, че до един да охладнеят? Не се споменава за свят остатък в това тяло. Христос ги описва като „окаян, нещастен, беден, сляп и гол“ (3:17). Как е възможно това? Как може някой да е окаян, беден и гол, и да не го знае?

Това се случи, защото бяха заслепени от една ужасна лъжа: лаодикийците бяха много материалистични, богати и проспериращи. (Това може да означава, че са растяли на брой, по влияние, както и пари) и бяха напълно доволни от себе си. За неразбиращите християни, онази църква беше преуспяваща. Хората я обичаха и бяха привлечени от нея. Но когато Христос я претърси, Той се ужаси от онова, което намери. Лаодикийците бяха заслепени от една лъжа: „Добре съм. Духовно съм там, където трябва. Не съм се променил. Все още съм си същия посветен християнин. Праведен съм, горя във вярата.“ Исус казва, че те твърдят за себе си: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо“ (3:17).

За мен това събрание представлява капиталистическото безумие на съвременната американска църква. Нацията ни е капиталистическо общество, чийто единствен смисъл е „непрестанен растеж“. А бизнес света има следното мото: „Расти или умри“. Всичко винаги трябва да е по-голямо. Така че, ти трябва да си воден от желанието да направиш нещата по-големи и възможно най-добри.

Това е добре що се отнася до бизнеса. Но този начин на мислене се е просмукал и в църквата. Америка е свидетел на „капиталистическо християнство“. Целта вече не е духовен растеж, а нарстване на брой, собственост, финанси. И служители са уловени от това безумие.

Присъдата на Исус над лаодикийците може да се приложи върху много църкви днес: „Не разбираш какво ти се е случило. Слепотата ти те е направила хладък, а дори не можеш да видиш това. Все още си мислиш, че си горещ за Мен.“

В Ефес греха на църквата беше, че вече нямат близост с Исус. В Тиатира – нямаха разпознаване и флиртуваха с духовното блудство. Сега, в Лаодикия, ние виждаме най-лошия от всички грехове – те въобще не се нуждаеха от Христос. Всичко това доведе до голота. Исус запозна лаодикийците с оголеното им състояние: „Срамът на твоята голота“ (3:18). Гръцката дума за „гол“ тук означава „оголен от средства“. Виждате ли, Бог пази средствата Си за онези, които разчитат на Него, които в нуждата си зависят от Него. Кои са Неговите средства? Това са истински духовни богатства: Неговата сила, чудотворна мощ, Божественото Му водителство, проявеното Му присъствие. Христос предупреждава тази егоцентрична църква: „Оголил съм те от всички си средства, но ти смяташ, че нямаш нужда от тях. Ти си тотално обедняла, но не виждаш състоянието си.“

Представете си събрание, което седи удобно през едночасовата служба. Тези християни слушат кратката проповед за това как да се справят със стреса в живота си, след което бързо си тръгват. Те не чувстват нуждата от това да бъдат съкрушени пред Исус. Не усещат нуждата да бъдат осъдени от пронизващо послание. Няма вик като: „Господи, съкруши ме, разтопи ме. Само Ти можеш да удовлетвориш глада ми.“

Къде е ревността, която са имали в миналото? Преди тези вярващи са имали желание да ходят на църква, да четат внимателно Божието Слово, да оголят сърцата си в светлината на Духа. Но сега си мислят, че са надраснали всичко това и са ограничили християнството си до неделните сутрини. Но това е религия на хладкостта.

Исус толкова обичаше лаодикийския пастир и събранието му, че им даде да разберат, че ще направи драстични промени. Каза им, че ще предизвика у тях нуждата от Неговите ресурси: „Онези, които любя, аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен и се покай!“ (3:19). Любящата Му ръка щеше да ги накаже, като предизвика у тях нуждата да извикат към Него за сила и помощ.

Възлюбени, Христос днес ни казва същите думи, които каза на лаодикийската църква: „Просто вечеряйте с Мен. Просто отворете вратата, когато чукам. И сега ви призовавам да дойдете и да общувате с Мен. Имам всичко, от което се нуждаете. А времето, което прекарате с мен ви дава сила да искате от Мен. По този начин се сдобивате с ресурсите Ми. Общението ви с Мен ви дава онова, от което се нуждаете, за да продължите със служението си. Всичко това трябва да произлиза от времето ви прекарано с Мен.“

По този начин Христовата църква ще задържи свидетелството си в тези последни дни. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Christ, the Searcher of Men's Hearts](#) / [Христос изпитва човешките сърца](#)